

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/107/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114214016
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1114214016.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci žalobcu: C.. S. R., H.. XX. XX. XXXX, C. K. V.. Č.. XXXX/X, C., zastúpený advokátkou: Mgr. Iveta Vajdová, Bárdošova ul. č. 25, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti, IČO: 00 166 073, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18. mája 2018, č. k. 17C/173/2014 - 638, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal po pripustenej zmene petitu uznesením zo dňa 14. 11. 2017, č. k. 17C/173/2014 - 469 uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť náhradu škody v sume 5. 822, 89 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9, 5 % ročne zo sumy 2. 903, 75 od 03. 04. 2013 až do zaplataenia a nemajetkovú ujmu v sume 150. 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9, 5 % ročne zo sumy 150. 000 eur od 03. 04. 2013 do zaplataenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne čl. VI., ust. § 27 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 1 ods. 1, § 3, § 4 ods. 2, § 5 ods. 1, 2 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vecne tým, že vychádzajúc zo zistených skutočností a s poukazom na zákonné ustanovenia a právne názory Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, ktorým mu mala byť spôsobená majetková ujma, z dôvodu ktorého mu ani nevzniklo právo na uplatnenie nároku na náhradu škody (5. 822, 89 eur s príslušenstvom), a preto sa ani dôvodnosťou nároku na nemajetkovú ujmu v sume 150. 000 eur nezaoberal. Uviedol, že predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci sú: 1/ nezákonné rozhodnutie, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, keď zákon pojem nezákonné rozhodnutie nedefinuje, avšak podľa právnej teórie za nezákonné rozhodnutie možno považovať rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom s tým, že ďalšími zákonnými predpokladmi pre priznanie náhrady škody je 4/ podanie zákonom prípustného opravného prostriedku voči nezákonnému rozhodnutiu (§ 3 zák. č. 58/1969 Zb.) a 5/ zrušenie právoplatného rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, pre

nezákonnosť príslušným orgánom napr. nadriadeným orgánom, Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Ústavným súdom Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.). Poukázal na skutočnosť, že zákon ako podmienku vyžaduje, aby poškodený subjekt využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť (§ 3), a aby nezákonné právoplatné rozhodnutie bolo príslušným orgánom zmenené alebo zrušené pre nezákonnosť (§ 4 ods. 1) s tým, že v konaní o náhradu škody je súd viazaný rozhodnutím orgánu, ktorým bolo právoplatné rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, avšak nie je oprávnený sám posudzovať, či k zrušeniu došlo oprávnene alebo neoprávnene (4 ods. 1 posledná veta). Uviedol, že nezákonnosťou treba rozumieť nielen nesprávne právne posúdenie otázok hmotnoprávných, ale aj procesné pochybenia, ak mali vplyv na správnosť rozhodnutia a nezákonnosť rozhodnutia nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhradu škody, nakoľko musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť s tým, že otázku nezákonnosti rozhodnutia nie je možné riešiť ako otázku predbežnú (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/103/2011 zo dňa 30. 04. 2013). Poukázal na skutočnosť, že čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z. z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú, keď pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody (uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 444/2012 zo dňa 03. 10. 2012). V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v rámci dokazovania preukázal, že voči jeho osobe bolo dňa 24. 01. 2002 (počas platnosti a účinnosti zákona č. 58/1969 Zb.) vydané uznesenie Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra, ČVS: KUV-29/OVEK-2001 zo dňa 24. 01. 2002, na základe ktorého začalo voči jeho osobe trestné stíhanie, avšak v rámci dokazovania nepreukázal prvý predpoklad pre priznanie nároku na náhradu škody, a to vydanie takého aktu orgánu verejnej správy, ktorý by bol vydaný v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky a taktiež nepreukázal piaty predpoklad pre priznanie nároku na náhradu škody, ktorým je zrušenie právoplatného rozhodnutia (o ktorom žalobca tvrdil, že nespĺňa atribúty zákonnosti) príslušným orgánom pre jeho nezákonnosť (§ 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.) s tým, že žalobca využil svoje oprávnenie, a uznesenie, na základe ktorého začalo trestné stíhanie voči jeho osobe napadol sťažnosťou. Poukázal na skutočnosť, že z obsahu uznesenia Krajskej prokuratúry Nitra, č. 1Kv 21/01-1021 zo dňa 15. 02. 2002 vyplýva zamietnutie sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o začatí trestného stíhania a proti uzneseniu o vznesení obvinenia, nakoľko krajský prokurátor po preskúmaní sťažnosti zistil, že vyšetrovateľ postupoval podľa zákona s tým, že postup vyšetrovateľa podľa § 163 ods. 1 ods. 3 Tr. por. bol odôvodnený zhromaždením a vyhodnotením písomného materiálu a dôkazmi, realizovanými v tejto trestnej veci, keď v tom čase bolo zrejmé, že obvinený Peter Tešovič v postavení colníka konal v rozpore so zákonnou úpravou, najmä zákonom č. 180/1996 Z. z. a v tejto súvislosti naplnil znaky skutkovej podstaty trestných činov, z ktorých bol obvinený s tým, že ďalším vyšetrovaním bolo potrebné zadokumentovať ďalšie dostupné dôkazy, svedčiacie tak v prospech ako aj v neprospech obvineného a využiť navrhované opatrenia k vykonaným dôkazom v záujme objektívneho zistenia skutkového stavu. Uviedol, že z uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry SR sp. zn. VII/1 Gv 249/09-419 zo dňa 28. 06. 2011 vyplýva, že trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci s tým, že z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že obvinený S. R. trestnosť činu poprel, pripustil, že prepúšťal tovar pod názvom F., avšak z názvu nevedel o aký tovar sa jedná a keď sa neskôr dozvedel, že sa malo jednať o lieh, bol by postupoval inak s tým, že pri pečiatkovaní kontrolných lístkov svojou pečiatkou si nevšimol, že na faktúrach sú uvedené rozdielne ceny tovaru, pričom zároveň uviedol, že s rozhodnutím Colného riaditeľstva SR č. 144/1999 bol oboznámený až po uvedených dovozoch a nepredpokladal, že kamióny vezú lieh, pričom maďarskí colníci kamióny otvorili, jeho kolega tieto uzávery uznal. Uviedol, že v konaní obvineného S. R. absentovala subjektívna stránka trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestného činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou a trestného činu skrátenia dane a poisťného spolupáchateľstvom a to aj z dôvodu, že sa nepodarilo zabezpečiť dôkazy, ktoré by jednoznačne potvrdili a preukázali vinu obvinených zo spáchania ním kladených trestných činov za vinu, teda ich úmyselné zavinenie nenapĺňalo jednu zo základných stránok skutkovej podstaty trestného činu a to stránku subjektívnu, avšak z obsahu uznesenia o zastavení trestného stíhania a ani z uznesenia Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-3 Tš 32/2006 zo dňa 04. 07. 2007, ktorým došlo k odmietnutiu obžaloby podanej prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII Gv 288/04 zo dňa 27. 10. 2006 výslovne nevyplýva konštatovanie, že by v prípade žalobcu došlo k vydaniu

nezákonného aktu aplikácie práva. Poukázal na skutočnosť, že ak bolo v tejto veci vydané uznesenie o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, ktoré spĺňalo formálne a materiálne náležitosti uvedené v Trestnom poriadku, a ktoré bolo riadne doručené obvinenej osobe, ktorá mala možnosť podať voči rozhodnutiu opravný prostriedok, nemožno automaticky takéto rozhodnutie vyhodnotiť ako nezákonné, nakoľko nezákonnosť musí vyplývať buď z rozhodnutia nadriadeného orgánu, ktorým musí byť takéto rozhodnutie zrušené, a to s poukázaním na konkrétne dôvody, z obsahu ktorých vyplýva, v čom mala spočívať nezákonnosť uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, pričom súd je v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci takými kasačnými dôvodmi viazaný (§ 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.). Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal, že by Úrad špeciálnej prokuratúry SR v uznesení zo dňa 28. 06. 2011, sp. zn. VII/1 Gv 249/09-419 konštatoval nezákonnosť uznesenia Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KUV-29/OVEK-2001 zo dňa 24. 01. 2002 alebo nezákonnosť uznesenia Krajskej prokuratúry Nitra, č. 1Kv 21/01-1021 zo dňa 15. 02. 2002, pričom sa nestotožnil s tvrdením právneho zástupcu žalobcu, podľa ktorého nezákonnosť uznesenia Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KUV-29/OVEK-2001 zo dňa 24. 01. 2002 mala spočívať už v jeho vydaní, a teda nezákonnosť mala vyplývať už zo samotného výroku uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry SR sp. zn. VII/1 Gv 249/09-419 zo dňa 28. 06. 2011 o zastavení trestného stíhania žalobcu, nakoľko tvrdenie právneho zástupcu žalobcu je v rozpore s ust. § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb., v zmysle ktorého zákon vyžaduje, aby právoplatné rozhodnutie, ktorým mala byť spôsobená škoda, bolo pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom; žalobca nepreukázal, že by rozhodnutie zo dňa 24. 01. 2002 bolo po jeho vydaní zrušené Krajskou prokuratúrou v Nitre; žalobca taktiež nepreukázal, že by rozhodnutie zo dňa 24. 01. 2002 bolo po jeho vydaní a po nadobudnutí právoplatnosti zrušené napríklad Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Úradom špeciálnej prokuratúry SR, Špeciálnym súdom v Pezinku pracovisko Banská Bystrica, alebo Ústavným súdom Slovenskej republiky; keď zákon ustanovuje, že rozhodnutím príslušného orgánu o zrušení právoplatného rozhodnutia (t. j. nezákonného rozhodnutia) je súd v konaní o náhrade škody spôsobenej pri výkone verejnej moci viazaný (§ 4 ods. 1 druhá veta zák. č. 58/1969 Zb.), pričom v tomto prípade bol viazaný uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry SR zo dňa 28. 06. 2011, sp. zn. VII/1 Gv 249/09-419, z obsahu ktorého však nevyplýva, že by došlo k zrušeniu uznesenia Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KUV-29/OVEK-2001 zo dňa 24. 01. 2002; a preto nemohol svojvoľne a s poukazom na tvrdenie právneho zástupcu žalobcu dospieť k záveru, že uznesenie o začatí trestného stíhania vykazuje známky nezákonnosti, nakoľko takáto úvaha vôbec nevyplýva z uznesenia zo dňa 28. 06. 2011, pričom nebol v konaní o náhradu škody oprávnený zisťovať, či žalobca spáchal trestný čin, z ktorého bol obvinený, a teda nemohol dospieť k záveru, či celé trestné stíhanie bolo vo vzťahu k žalobcovi nezákonné a vykonávané napr. v rozpore s Trestným zákonom, v rozpore s Trestným poriadkom, či Ústavou Slovenskej republiky. Poukázal na skutočnosť, že nezákonnosť rozhodnutia nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, nakoľko nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhradu škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť určité rozhodnutie pre jeho nezákonnosť a otázku nezákonnosti rozhodnutia nie je možné riešiť ako otázku predbežnú (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/103/2011 zo dňa 30. 04. 2013). K tvrdeniu právneho zástupcu žalobcu, že nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo je v rozpore aj s gramatickým znením ust. § 5 ods. 2 písm. b) zák. č. 58/1969 Zb., v ktorom sú uvedené konkrétne dôvody, pre ktoré nemôže štát zodpovedať za prípadnú majetkovú ujmu (t. j., ak by došlo k oslobodeniu obvineného spod obžaloby alebo k zastaveniu trestného stíhania len preto, že obvinený nebol za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo, že mu bola udelená milosť alebo, že trestný čin bol amnestovaný) s tým, že s poukazom na znenie ust. § 4 ods. 1 a ust. § 5 ods. 2 písm. b) zák. č. 58/1969 Zb. nemohol dospieť k záveru, že ak došlo k vydaniu uznesenia o začatí trestného stíhania a následne k zastaveniu trestného stíhania, štát automaticky a bez ďalšieho zodpovedá za majetkovú ujmu, keď takáto právna úvaha právneho zástupcu žalobcu je v rozpore najmä s ust. § 5 ods. 2 písm. b) zák. č. 58/1969 Zb., lebo ak by štát mal zodpovedať za majetkovú ujmu v prípade každého vydania uznesenia o začatí trestného stíhania, ktoré by skončilo zastavením trestného stíhania, zákonodárca by neustanovil liberačné dôvody, ktoré vyplývajú z ust. § 5 ods. 2 zák. č. 58/1969 Zb. Uviedol, že súd v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nemá postavenie kasačného orgánu v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. a nie je v kompetencii súdu v konaní o náhradu škody, aby konštatoval, že ak nedošlo k naplneniu účelu uznesenia o začatí trestného stíhania a teda nedošlo k právoplatnému odsúdeniu páchatel'a trestného činu, treba považovať trestné stíhanie za nezákonné, vrátane rozhodnutia, na podklade ktorého došlo k začatiu trestného stíhania s tým, že konanie o náhradu

škody má svoje pravidlá, ktoré ustanovuje zákon č. 58/1969 Zb., a ktoré je potrebné rešpektovať pri každom posúdení nároku na náhradu škody s tým, že súd pri zisťovaní skutkového stavu je povinný vychádzať z dôkazných prostriedkov, predložených žalobcom a taktiež z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania (uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 444/2012 zo dňa 03. 10. 2012). Poukázal na skutočnosť, že žalobca, ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody, je povinný v rámci procesnej aktivity predložiť súdu takú sumu dôkazných prostriedkov, z obsahu ktorých nepochybne vyplýva ním tvrdené právo, a preto bolo úlohou žalobcu v tomto konaní preukázať, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné a zároveň preukázať, že štát v celom rozsahu zodpovedá za nezákonnosť rozhodnutia, a to s poukazom na konkrétny akt aplikácie práva, z obsahu ktorého vyplýva kasácia nezákonného rozhodnutia, teda taký akt aplikácie práva (napr. súdne rozhodnutie), z obsahu ktorého vyplývajú výslovné, konkrétne a preskúmateľné dôvody, na základe ktorých došlo k zrušeniu titulu pre priznanie nároku na náhradu škody, a kde súd gramatickým a logickým výkladom môže bez pochybností dospieť k záveru, že v prípade žalobcu došlo zo strany štátneho orgánu k vydaniu takého aktu aplikácie práva, ktorý bol po jeho právoplatnosti alebo vykonateľnosti zrušený napríklad z dôvodu arbitrárneho postupu orgánu, ktorý nezákonný akt aplikácie práva vydal, z dôvodu aplikácie neplatného práva, z dôvodu vydania aktu aplikácie práva nepríslušným orgánom, z dôvodu nedodržania práv a povinností poškodeného subjektu v súvislosti s vydaním aktu aplikácie práva a podobne, nakoľko akýkoľvek pokus stavať súd v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci do polohy, aby konštatoval nezákonnosť rozhodnutia, o ktorom žalobca tvrdí, že je nezákonné a to bez toho, aby žalobca preukázal nezákonnosť rozhodnutia iným rozhodnutím, z obsahu ktorého vyplývajú konkrétne a preskúmateľné dôvody nezákonnosti, je nebezpečný, je v rozpore s ust. § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. a najmä v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uviedol, že je neprípustné, aby súd akýmkoľvek extenzívnym výkladom, ktorý nemá oporu v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, v ust. § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. a v dokazovaní preskúmaného prípadu, dospel svojvoľne k záveru, v zmysle ktorého nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale rozhodné je to, či sa podozrenie orgánov činných v trestnom konaní potvrdilo, a to tak, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a preto sa vôbec nestotožnil s právnym názorom uvedeným v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 MCdo 15/2009 zo dňa 18. 08. 2010, nakoľko právny názor, v zmysle ktorého „nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale rozhodné je to, či sa podozrenie orgánov činných v trestnom konaní potvrdilo, pričom každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená“ je v priamom rozpore s ust. § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb., v zmysle ktorého sa vyžaduje, aby poškodený preukázal iné rozhodnutie, ktorým došlo ku kasácii právoplatného rozhodnutia, ktorým mala byť spôsobená škoda pre jeho nezákonnosť s tým, že súd je v konaní o náhradu škody rozhodnutím iného orgánu viazaný, keď viazanosť znamená, že súd v konaní o náhradu škody nemá kompetenciu predbežne posudzovať, či rozhodnutie, o ktorom žalobca tvrdí, že je nezákonné, spĺňa atribúty nezákonnosti, nakoľko súd v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je povinný vždy vychádzať z rozhodnutia nadriadeného orgánu, ktorým došlo k zrušeniu právoplatného alebo vykonateľného rozhodnutia podriadeného orgánu, s čím súvisí aj otázka ústavného princípu právnej istoty. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že rozhodujúcou skutočnosťou pre poskytnutie súdnej ochrany žalobcovi nemôže byť rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 MCdo 15/2009 zo dňa 18. 08. 2010, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2014 pod publikačným č. 37, nakoľko rozhodujúcou skutočnosťou pre poskytnutie súdnej ochrany je nárok vyplývajúci zo zákona, ktorým je v tomto prípade nárok ustanovený v § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Uviedol, že s poukazom na článok 46 ods. 4 Ústavy SR, dáva do pozornosti procesným stranám, že zákon stojí nad akýmkoľvek rozhodnutím súdu (vrátane rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky), pričom v danom prípade sú pravidlá priznávania nároku na náhradu škody zrejme, bez pochybností vyplývajú zo zákona č. 58/1969 Zb., a preto nemal dôvod sa od týchto pravidiel priznávania nároku na náhradu škody odkloniť s poukazaním na záver, že aj keď žalobca v tomto konaní nepreukázal existenciu takého rozhodnutia nadriadeného orgánu, ktorým došlo k zrušeniu právoplatného uznesenia Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KUV-29/OVEK-2001 zo dňa 24. 01. 2002 pre jeho nezákonnosť, vzhľadom na to, že sa nepotvrdilo pôvodné podozrenie žalobcu a nedošlo k jeho právoplatnému odsúdeniu, súd mu bez ďalšieho priznáva nárok na náhradu škody s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 MCdo 15/2009, podľa ktorého musí byť akýkoľvek zásah proti občanovi (fyzickej osobe) odčinený. Poukázal na čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom

každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo s tým, že s poukazom na čl. 2 ods. 3 C. s. p. dospel k záveru, že právny názor uvedený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 MCdo 15/2009 je v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR (súd musí rozhodovať spôsobom, ktorý v tomto prípade ustanovuje § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.), je v rozpore s ust. § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. (štát nemôže niesť zodpovednosť za akýkoľvek zásah do majetkových práv, ak rozhodnutie, na podklade ktorého došlo k zásahu do základných práv a slobôd nebolo legitímnym spôsobom zrušené) a v rozpore s ust. § 5 ods. 2 písm. a) a b) zák. č. 58/1969 Zb. (právo na náhradu škody nemá ten, kto si väzbu zavinil sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný). Poukázal na skutočnosť, že právna úvaha právneho zástupcu žalobcu je v rozpore aj s právnym názorom Ústavného súdu SR vysloveným v uznesení zo dňa 03. 10. 2012, sp. zn. I. ÚS 444/2012, v zmysle ktorého zákon č. 58/1969 Zb. bližšie neustanovuje, čo možno rozumieť pod pojmom nezákonné rozhodnutie, pričom pri preukazovaní majetkovej ujmy je potrebné vychádzať vždy z konkrétnych okolností každého prípadu, zistených z riadne vykonaného dokazovania s tým, že žalobca sa v žalobe a v rámci výsluchu na pojednávaní zamerá predovšetkým na preukázanie druhého predpokladu pre priznanie majetkovej ujmy, a to pokiaľ ide o preukázanie vzniku škody, avšak bez toho, aby sa v žalobe bližšie zaoberal preukázaním prvého a piateho predpokladu, a to existenciou nezákonného rozhodnutia, ktoré bolo príslušným orgánom zrušené pre jeho nezákonnosť, pričom ak by kriticky pristúpil k preukázaniu prvého predpokladu pre priznanie majetkovej ujmy, musel by nevyhnutne dospieť k záveru, že žiadny orgán Slovenskej republiky jednak nezrušil uznesenie Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KUV-29/OVEK-2001 zo dňa 24. 01. 2002 a jednak žiadny orgán Slovenskej republiky nekonštatoval nezákonnosť právoplatného uznesenia Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KUV-29/OVEK-2001 zo dňa 24. 01. 2002, keď zastavenie trestného stíhania nemožno automaticky chápať ako skutočnosť, ktorá popiera zákonnosť všetkých úkonov vykonaných v trestnom konaní (vrátane vydania uznesenia o začatí trestného stíhania), ale vždy treba dôvody zastavenia trestného stíhania chápať v kontexte celého trestného stíhania a najmä s poukazom na rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým došlo k zrušeniu napadnutého rozhodnutia pre jeho nezákonnosť (§ 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.). Uviedol, že Trestný poriadok je všeobecne záväzný právny predpis, ktorý umožňuje orgánom činným v trestnom konaní obviňovať určitú osobu zo spáchania trestných činov, ak zo zhromaždeného dôkazného materiálu vyplýva dostatočný záver o spáchaní určitých deliktov touto osobou s tým, že trestné stíhanie nemôže byť vykonávané a svojvoľné a dozor nad zákonnosťou trestného stíhania vykonáva prokuratúra, pričom ak by došlo k porušeniu základných práv a slobôd obvineného v rámci trestného stíhania, je povinnosťou prokuratúry a v prípade podania obžaloby vecne a miestne príslušného súdu, aby netolerovali nezákonnosť a zbytočne tak nekriminalizovali osobu, voči ktorej takéto trestné stíhanie nemalo byť nikdy vedené, a preto ak nedošlo ku kasácii, teda k zrušeniu žalobcom napadnutého rozhodnutia, od ktorého odvodzoval nárok na náhradu škody príslušným orgánom v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb., nemohol bez pochybností dospieť k záveru o nezákonnosti tohto aktu aplikácie práva, keď v prípade zastavenia trestného stíhania nebolo nadriadeným orgánom výslovne konštatované, že uznesenie o začatí trestného stíhania bolo nezákonné, bolo vydané v rozpore s Trestným poriadkom, boli porušené práva žalobcu ako obvinenej osoby na obhajobu, naopak, nadriadený orgán konštatoval, že v rámci dokazovania sa nepodarilo u žalobcu preukázať subjektívnu stránku spáchania trestného činu. Poukázal na skutočnosť, že preukazovanie subjektívnej stránky spáchania trestného činu v rámci trestného konania treba odlišovať od možnosti orgánu činného v trestnom konaní vydať uznesenie o začatí trestného stíhania, ktorá je upravená zákonom s tým, že Ústava Slovenskej republiky umožňuje poškodenej osobe, aby sťažnosťou napadla porušenie základných práv a slobôd aj v dôsledku vydania uznesenia o začatí trestného stíhania, o ktorom tvrdí sťažovateľ, že je nezákonné (čl. 127 ods. 1 Ústavy SR), pričom žalobca síce preukázal zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že skutok, pre ktorý bol obvinený dňa 24. 01. 2002 sa nestal a nebol dôvod na postúpenie veci, avšak nepreukázal, že uznesenie zo dňa 24. 01. 2002 bolo vydané v rozpore s Trestným poriadkom. Uviedol, že s prihliadnutím na procesnú ekonómiu nevzhliadol dôvod na to, aby sa bližšie zaoberal existenciou majetkovej ujmy a príčinnou súvislosťou medzi vydaním uznesenia Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KUV-29/OVEK-2001 zo dňa 24. 01. 2002 a prípadnou existenciou majetkovej ujmy na strane žalobcu. K nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu v sume 150. 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % od 03. 04. 2013 do zaplatenia poukázal na Čl. 5 ods. 5 Dohovoru, ktorý umožňuje odškodnenie

obetí zatknutia alebo zadržania; zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby je podľa predpokladov odškodnenia ustanovených podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. (len) podmienkou vzniku nároku na odškodnenie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo 37/2012 zo dňa 31. 07. 2012) a na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6Co 171/2016 zo dňa 31. 05. 2017, podľa ktorého zákon č. 58/1969 Zb. na rozdiel od zákona č. 514/2003 Z. z. neupravuje možnosť priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď odvolací súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. 05. 2007, sp. zn. 4Cdo/177/2005, v ktorom najvyšší súd zaujal stanovisko, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy možno priznať v súlade s čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, i keď nárok na náhradu škody vznikol podľa zák. č. 58/1969 Zb. a keďže Dohovor v uvedenom článku umožňuje odškodnenie aj nemateriálnej ujmy, má jeho aplikácia pokiaľ ide o obsah pojmu škoda prednosť pred vnútroštátnou úpravou, avšak treba vziať do úvahy, že tento právny názor najvyššieho súdu sa vzťahuje na prípad nároku na náhradu škody za predchádzajúce nezákonné pozbavenie osobnej slobody (výkon väzby, prípadne výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom). Uviedol, že z dokazovania vyplýva, že v čase vydania uznesenia Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KUV-29/OVEK-2001 zo dňa 24. 01. 2002 bol platný a účinný zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktorý explicitne neupravoval možnosť priznávania nemajetkovej ujmy v súdnom konaní a nakoľko žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, nezaoberal sa dôvodnosťou nároku na nemajetkovú ujmu, a preto v tejto časti vyhodnotil žalobný návrh ako nedôvodný s tým, že ak by žalobca preukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, z dokazovania vyplýva, že žalobca nebol zatknutý a nebol pozbavený osobnej slobody napr. z dôvodu vydania uznesenia o vzatí do väzby, preto aplikácia čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd by v prípade priznávania nároku na nemajetkovú ujmu neprichádzala do úvahy. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí napokon uviedol, že z hľadiska časovej hospodárnosti v rámci písomného vyhotovenia rozsudku neuviedol ďalšie písomné a ústne vyjadrenia strán, ktoré tvoria obsah súdneho spisu, nakoľko ich uvedenie a právne vyhodnotenie by bolo vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nadbytočné, neefektívne a v rámci odôvodnenia tohto rozsudku aj nepodstatné, nakoľko nie je úlohou súdu v odôvodnení uviesť všetky dôkazné prostriedky, ktoré boli v súdnom spore vykonané, ale iba tie, ktoré sú najpodstatnejšie, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní o opodstatnenosti žaloby a to tak, aby odôvodnenie súdu bolo presvedčivé a preskúmateľné (§ 220 ods. 2 C. s. p.). Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie právne neodôvodnil a vecne ho odôvodnil tým, že žalovaný bol v celom rozsahu úspešný, a preto mu vznikol nárok na priznanie náhrady trov konania voči neúspešnému žalobcovi, nakoľko si však náhradu trov konania neuplatnil, nárok na náhradu trov konania mu nepriznal.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že nevykonaním navrhovaného dokazovania v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia neexistencie nezákonného rozhodnutia a jeho zrušenia došlo k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) C. s. p., keď súd prvej inštancie neumožnil vykonanie dôkazov - výsluch svedkov, ktorých navrhol (§ 365 ods. 1 písm. b/ zákona č. 160/2015 Z. z. C. s. p.), rozhodoval arbitrárne, keď neakceptoval ustálenú súdnu judikatúru a odsun od nej neodôvodnil, len tým, že rozhodnutie NS SR je v rozpore s Ústavou SR, a ostatnými judikátmi, ktoré predložil sa nezaoberal (§ 365 ods. 1 písm. d/ zákona č. 160/2015 Z. z. C. s. p.), nesprávne vyhodnotil písomné listiny - rozhodnutia, ktoré predložil (§ 365 ods. 1 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z. z. C. s. p.), a navrhol doplniť dokazovanie v navrhovanom rozsahu vypočutím svedkov a jeho žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Uviedol, že právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia s tým, že zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia s tým, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004. Poukázal na skutočnosť, že súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej

osobe) bola odčinená, pričom systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Uviedol, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp. zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994) s tým, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania, pričom tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 z 18. augusta 2010) a opiera sa o ne i judikatúra Ústavného súdu SR. Uviedol, že v konaní preukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, ako aj zrušenie nezákonného rozhodnutia prostredníctvom zastavenia trestného stíhania po viac ako 9 rokoch s tým, že Úrad špeciálnej prokuratúry SR v uznesení sp. zn. VII/1 Gv 249/09-419 zo dňa 28. 06. 2011, ktorým zastavil trestné stíhanie nemohol konštatovať nezákonnosť uznesenia Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KUV-29/OVEK- 2001 zo dňa 24. 01. 2002, alebo nezákonnosť uznesenia Krajskej prokuratúry Nitra, č. 1Kv 21/01 - 1021 zo dňa 15. 02. 2002 a v súvislosti s uvedeným opätovne poukázal nielen na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 M Cdo/15/2009, na judikatúru Ústavného súdu SR, (napr. I. ÚS 540/2016, III. ÚS 44/2017, II. ÚS 185/2009...), ako aj viaceré rozhodnutia všeobecných súdov, podľa ktorých z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne s tým, že za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, pričom právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania, keď rovnaký právny názor zaujal Najvyšší súd SR aj vo veci sp. zn. 4 Cdo 183/2009 zo dňa 30. 11. 2009, z ktorého vyplýva jednoznačný záver o tom, že nielen v prípade, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo zrušené na základe sťažnosti proti nemu podanej, ale dokonca aj v prípade, ak bola sťažnosť proti takémuto uzneseniu zamietnutá a trestné stíhanie proti obvinenému bolo neskôr zastavené, alebo neskôr bol spod obžaloby oslobodený, je potrebné posudzovať uznesenie o vznesení obvinenia za také nezákonné rozhodnutie, zodpovednosť za ktoré, a ním spôsobenú škodu, zaťažuje štát, a preto konštatovanie súdu prvej inštancie, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 M Cdo/15/2009 je v rozpore s Ústavou SR a zákonom č. 58/1969 Zb., o ktoré sa opierajú rozhodnutia všeobecných súdov, ale aj samotný Ústavný súd SR, nepovažuje za ústavne konformné, ale za postup súdu v rozpore s čl. 2 ods. 3 C. s. p., nakoľko nedošlo k dôkladnému a presvedčivému odôvodneniu odklonu od ustálenej judikatúry. Poukázal na to, že súd prvej inštancie v bode 42 svojho odôvodnenia konštatoval, že v konaní preukázal zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že skutok, pre ktorý bol obvinený dňa 24. 01. 2002 sa nestal a nebol dôvod na postúpenie veci, avšak nepreukázal, že uznesenie zo dňa 24. 01. 2002 bolo vydané v rozpore s Trestným poriadkom s tým, že uvedené je v rozpore s právnymi úvahami, ktoré ústavný súd považuje za ústavno - konformné. Namietol, že ústavoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu, nakoľko ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca, keďže nemožno prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii, keď na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv s tým, že v takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Poukázal na skutočnosť, že trestné stíhanie predstavuje závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca, pričom vyvoláva aj negatívne dôsledky pre jeho pracovný i súkromný život

s tým, že aj keď platí prezumpcia neviny, po vznesení obvinenia bol pozbavený výkonu štátnej služby, prišiel o sociálne väzby s kolegami, ako aj s mnohými priateľmi a následkom toho došlo k problémom aj v jeho rodinnom živote a následnému rozvodu s manželkou s tým, že finančná situácia človeka s bakalárskym stupňom vzdelania, ktorému bola vyplácaná len minimálna mzda, neúmerne dlhé konanie ako aj rozpad rodiny, ho nakoniec prinútili požiadať o uvoľnenie zo služobného pomeru na colnom úrade, keď v štátnej službe odpracoval celkom 12 rokov a 34 dní, pričom je zrejmé, že keby nebolo vydané nezákonné rozhodnutie, naďalej by vykonával svoje zamestnanie, a s ohľadom na dosiahnuté vyššie vzdelanie by mal aj vyšší plat. Uviedol, že trestné stíhanie trvajúce 9 rokov tak zasiahlo do jeho pracovného a súkromného života, do jeho cti a dobrého mena, porušilo jeho právo na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti, vážnosti a dobrého mena, pričom priznanie žiadnej inej formy morálneho zadošťučinenia ako je priznanie nemajetkovej ujmy sa nejaví s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúcim a vytkol súdu prvej inštancie, že dokazovanie v danom smere výsluchom svedkom nedoplnil a s poukazom na nesplnenie základných podmienok - existencia nezákonného rozhodnutia a jeho zrušenia sa nezaoberal ani škodou v rozsahu trov právneho zastúpenia.

3.

Žalovaný, ktorému bolo odvolanie žalobcu doručené na vyjadrenie dňa 06. 08. 2018, sa k nemu nevyjadril.

4.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. novembra 2019 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

5.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. (účinného od 01. 07. 2016) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

7.

Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky na priznanie náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (uznesenie Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KUV-29/OVEK-2001 zo dňa 24. 01. 2002, resp. uznesenia Krajskej prokuratúry Nitra, č. 1Kv 21/01-1021 zo dňa 15. 02. 2002), keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, a svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe nevyhovel aj riadne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.), pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie vecí, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania a jeho odôvodnenie je tak dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých záverov.

8.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým žalobu žalobcu zamietol.

10.

K odvolacej námietke žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednávanej veci však odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

11.

Z obsahu žaloby žalobcu totiž jednoznačne vyplýva, že svoj nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním vedeným voči nemu na základe uznesenia Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ČVS: KUV-29/OVEK - 2001 zo dňa 24. 01. 2002, pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a), c), § 158 ods. 2 písm. a), c) Trestného zákona, pre trestný čin porušovania predpisov o obehu tovaru s cudzinou podľa § 124 ods. 2, 5 Trestného zákona v súbehu s trestným činom skrátania dane a poisťného podľa § 148 ods. 5 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, keď o sťažnosti žalobcu ako obvinenému proti tomuto uzneseniu rozhodla Krajská prokuratúra Nitra uznesením zo dňa 15. februára 2002, č. k. 1Kv 21/01 - 1021 tak, že jeho sťažnosť zamietla, a obžaloby podanej Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27. 10. 2006, pričom uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 28. 06. 2011, č. k. VII/1 Gv 249/2009 - 419 bolo trestné stíhanie proti žalobcovi zastavené, nakoľko sa v rámci dokazovania nepodarilo žalobcovi preukázať subjektívnu stránku spáchania trestného činu, pričom v konaní nebolo sporným, že žalobca požiadal o predbežné prerokovanie uplatneného nároku podaním zo dňa 02. 11. 2012 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré žalobcovi listom zo dňa 02. 04. 2012 oznámilo (viď č. I. 38 spisu), že jeho žiadosť je nedôvodná, nakoľko nepreukázal splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci.

12.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom prvoinštančného súdu, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal, že rozhodnutie (uznesenie Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ČVS: KUV-29/OVEK - 2001 zo dňa 24. 01. 2002), ktorým bolo začaté trestné stíhanie žalobcu a bolo mu vznesené obvinenie, bolo zrušené príslušným orgánom.

13.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uvádza, že nezákonným rozhodnutím je také rozhodnutie, ktoré bolo zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, z dôvodu

nesprávne alebo nedostatočne zisteného skutkového stavu, ako i z dôvodu vady konania, a za splnenia ostatných zákonných podmienok môže zakladať zodpovednosť štátu za škodu, ktorá prípadne z takéhoto rozhodnutia vznikla účastníkovi, keď podmienkou vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je zrušenie takéhoto rozhodnutia pre nezákonnosť a zo zrušujúceho rozhodnutia musí byť dôvod zrušenia rozhodnutia (jeho nezákonnosť) zrejmý, pričom právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, vzniká poškodenému právo na náhradu škody, ktorá mu bola týmto rozhodnutím spôsobená, t. j. vzniká mu právo na plnenie, pričom v konaní o náhradu škody (podľa zákona č. 58/1969 Zb., ale aj zák. č. 514/2003 Z. z.) musí byť nezákonnosť rozhodnutia v čase prejednávania nároku poškodeného subjektu už vyslovená príslušným orgánom, pretože v rámci konania o náhradu škody nie je možné riešiť otázku nezákonnosti ako otázku predbežnú, keďže tú musí vyriešiť orgán určený platnými právnymi predpismi, ktorého autoritu musí rešpektovať nielen súd, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, ale i súd rozhodujúci v konaní o náhradu škody, čím je zabezpečené, že otázku, či bolo v preskúmvanej veci právoplatné rozhodnutie nezákonné, zodpovedne zvážil kvalifikovaný orgán už pred začatím konania o náhradu škody, a pre súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je potom takéto rozhodnutie záväzné (§ 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.) a musí vychádzať zo zistenia nezákonnosti príslušným orgánom vyjadrenej tým, že rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené, napr. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

14.

K argumentácii žalobcu v podanom odvolaní, že z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, pričom právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania, t. j. tvrdiaceho, že vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania a jeho následné zastavenie automaticky zakladá zodpovednosť štátu za škodu (poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. 10. 2009, sp. zn. 4 MCdo 15/2009), odvolací súd uvádza, že súdna prax síce zotrváva na podstate právneho záveru, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, nakoľko ide o objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť, avšak opačný názor bol vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu, sp. zn. 4 MCdo 20/2009, podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je právom absolútnym, pretože v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, t. j. náhrada škody sa neposkytuje automaticky každému, voči komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom, ale iba tomu, u koho sú splnené všetky predpoklady ustanovené v zákone č. 514/2003 Z. z., a poznamenal, že „aj napriek tomu, že pojem nezákonné rozhodnutie nie je v zákone definovaný, je možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa dá rozumieť akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom s tým, že právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, vzniká poškodenému právo na náhradu škody, ktorá mu bola týmto rozhodnutím spôsobená, t. j. vzniká mu právo na plnenie.“

15.

Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že nakoľko rozhodnutie, ktorým bolo proti žalobcovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie nebolo zrušené, a nebolo vydané ani v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky (Trestným poriadkom), zastavenie trestného stíhania voči žalobcovi z dôvodu, že nepodarilo preukázať subjektívnu stránku (zavinenie) spáchania trestného činu automaticky neznamená, že dané rozhodnutie je nezákonné, keďže je vylúčené, aby štát zodpovedal za akýkoľvek zásah do majetkových práv, ak takéto rozhodnutie nebolo zrušené legitímnym spôsobom.

16.

Odvolací súd považuje zároveň za potrebné uviesť, že žalobca v podanom odvolaní uplatnil aj odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), písm. d) C. s. p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), avšak k týmto odvolacím dôvodom nič bližšie neuviedol, preto sa nimi nebolo možné v odvolacom konaní zaoberať, keďže ak strana sporu iba formálne odcituje odvolací dôvod bez toho, aby ho konkretizovala v súvislosti s napádaným rozhodnutím, a neuvedie konkrétne pochybenia (vady, skutočnosti), v ktorých má naplnenie odvolacieho dôvodu spočívať, odvolací súd na takýto formálne uplatnený odvolací dôvod neprihliada a v zmysle § 373 ods. 1 veta druhá C. s. p. ani na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva. Navyše, v posudzovanej veci súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu riadne zistil skutkový stav veci a svoje rozhodnutie aj dostatočným spôsobom odôvodnil, odvolací súd preto existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. a rovnako ani odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) C. s. p. nezistil.

17.

K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p.) odvolací súd uvádza, že nakoľko k zamietnutiu žaloby došlo z dôvodu nepreukázania existencie nezákonného rozhodnutia v príčinnej súvislosti s ktorým mala žalobcovi vzniknúť škoda, je táto námietka nedôvodná, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že žalobca navrhol doplniť dokazovanie výsluchom svedkov (C. Z. Ž. B. E., N. X.E., C. T., P. O.), ktorí sa mali vyjadrovať k dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 150. 000 eur, a preto nevykonanie navrhovaného dokazovania nemohlo mať vplyv na posúdenie skutkového stavu zisteného prvoinštančným súdom.

18.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie nedostatočne zdôvodnil odklon od ustálenej judikatúry, predovšetkým od záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. októbra 2009, sp. zn. 4 MCdo 15/2009, nakoľko prvoinštančný súd nielenže presvedčivo svoj nesúhlas so závermi uvedeného rozhodnutia vysvetlil, ale na podporu svojho právneho záveru uviedol iné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, resp. Ústavného súdu Slovenskej republiky.

19.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C. s. p.

20.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).